

Η «εργαλειοποίηση» των εμβολίων και των ανθρωπίνων δικαιωμάτων

του Μωυσή Λίτση

Διαβάζουμε στην πρόσφατη διεθνή ειδησεογραφία: Η ΕΕ θα προμηθεύσει πάνω από 500 εκατ. δόσεις του εμβολίου κατά του κορονοϊού στις φτωχότερες χώρες των δυτικών Βαλκανίων, οι οποίες φιλοδοξούν μάλιστα κάποτε να ενταχθούν σε αυτήν.

Η προσφορά της ΕΕ να βοηθήσει τους φτωχότερους γείτονές της και μάλιστα σε μια στιγμή που βρίσκεται πίσω όσον αφορά τον εμβολιασμό σε σχέση με άλλα αναπτυγμένα κράτη (Ισραήλ, Βρετανία, ΗΠΑ) δεν οφείλεται σε αλτρουιστικούς λόγους. Οφείλεται στην χρησιμοποίηση των εμβολίων ως μέσο «για την αντιμετώπιση της κινεζικής και ρωσικής επιρροής» στην περιοχή, όπως επισημαίνει το πρακτορείο Reuters, που μετέδωσε και τη σχετική είδηση.

Με άλλα λόγια η ΕΕ κάνει αυτό για το οποίο κατηγορεί τη Ρωσία: ότι χρησιμοποιεί το εμβόλιο της Sputnik V για να αυξήσει την πολιτική της επιρροή, δικαιολογώντας με τον τρόπο αυτό τη συνεχιζόμενη ολιγωρία ως προς την ενδεχόμενη προμήθεια και του ρωσικού εμβολίου.

Η Σερβία είναι μία από τις χώρες των δυτικών Βαλκανίων που χρησιμοποιούν το ρωσικό και κινεζικό εμβόλιο. Συγκρατάται μεταξύ των χωρών με τα υψηλότερα ποσοστά εμβολιασμού στην Ευρώπη. Το Ινστιτούτο Torlak του Βελιγραδίου έχει ξεκινήσει μάλιστα την παραγωγή του ρωσικού εμβολίου.

Το ίδιο το πρακτορείο Reuters στο προαναφερθέν δημοσίευμα, επισημαίνει πως η Αυστρία, ως διάδοχος της αυστρουγγρικής αυτοκρατορίας, «επεκτείνεται βαθιά στα Βαλκάνια, διατηρεί στενούς δεσμούς με τις χώρες της περιοχής και συντονίζει την

παράδοση των εμβολίων που έχει προβλέψει η ΕΕ».

Ο διπλωματικός πόλεμος των εμβολίων εκδηλώνεται σε μία στιγμή που οι σχέσεις της Δύσης (ΗΠΑ, ΕΕ) με τη Ρωσία επιδεινώνονται και βρίσκονται στο χειρότερο επίπεδο από την εποχή του τέλους του «Ψυχρού Πολέμου». Αφορμή για την επιδείνωση των σχέσεων αυτών είναι για την μεν Ρωσία, η υπόθεση της δηλητηρίασης και σύλληψης του επικριτή του Κρεμλίνου Αλεξέι Ναβάλνι, η κλιμάκωση της αντιπαράθεσης με την Ουκρανία και οι αμερικανικές κατηγορίες για κυβερνοεπιθέσεις και ανάμειξη στις προεδρικές εκλογές του 2020, για την δε Κίνα, η καταστολή του κινήματος διαμαρτυρίας στο Χονγκ Κονγκ και οι κατηγορίες για καταπίεση της μουσουλμανικής μειονότητας των Ουιγούρων στην αυτόνομη κινεζική επαρχία Σιντσιάνγκ.

Η ευαισθησία βέβαια για τα ανθρώπινα και δημοκρατικά δικαιώματα είναι υποκριτική και κατά το δοκούν. Εκδηλώνεται μόνο όταν αυτή μπορεί να χρησιμοποιηθεί σαν μοχλός πίεσης και όχι ως οικουμενική αξία και αρχή...

Ρωσία και Κίνα έχουν πάψει εδώ και καιρό να είναι «κομπάρσοι» στις διεθνείς γεωπολιτικές εξελίξεις. Η Ρωσία χρησιμοποιεί τα ερείσματά της από την εποχή της Σοβιετικής Ένωσης για να επεκτείνει την επιρροή της π.χ. στη Συρία. Ενισχύει το ρόλο της ως περιφερειακής δύναμης με την κατάσταση στην Ουκρανία. Από την άλλη, οι χώρες της Βαλτικής αλλά και η ίδια η Ουκρανία, εξελίσσονται σε νέο εφιαλτήριο του ΝΑΤΟ κατά της αυξανόμενης ρωσικής επιρροής. Η Ρωσία εκμεταλλεύεται το ρήγμα στις σχέσεις της Άγκυρας με την Ουάσιγκτον, προμηθεύοντας την Τουρκία με τους αντιαεροπορικούς πυραύλους S-400 -ζήτημα που έρχεται να προστεθεί στα ζητήματα τριβής στις αμερικανοτουρκικές σχέσεις.

Ο Πούτιν αναδείχθηκε στην πολιτική σκηνή της Ρωσίας μετά την μεγάλη χρηματοπιστωτική κρίση του 1998 και τον καπιταλισμό των «vouchers» επί εποχής Γιέλτσιν, μέσα από τον οποίο αναδείχθηκαν οι σημερινοί «ολιγάρχες».

Η Ρωσία δεν είναι πια το αποπαίδι του διεθνούς συστήματος, μετέχοντας ενεργά στο παιχνίδι των αγωγών. Όχι τυχαία, τον τελευταίο καιρό οι ΗΠΑ εντείνουν τις πιέσεις για διακοπή των έργων ολοκλήρωσης του αγωγού φυσικού αερίου Nord Stream 2, που μεταφέρει φυσικό αέριο από τη Ρωσία μέσω Βαλτικής στην Ευρώπη (Γερμανία).

Ο Πούτιν, από την πλευρά του, εκμεταλλεύεται τη νοσταλγία για τα χαμένα μεγαλεία της εποχής της ΕΣΣΔ. Χρησιμοποιεί την εποχή του «Πατριωτικού Πολέμου» εκθειάζοντας τον Στάλιν, μιλώντας ωστόσο απαξιωτικά για τον Λένιν και την Οκτωβριανή Επανάσταση του 1917.

Όσο για τον αντιφρονούντα Αλεξέι Ναβάλνι, που βρίσκεται στην επικαιρότητα τις τελευταίες ημέρες και τον οποίο η Δύση έχει αναγάγει σε ντε φάκτο εκπρόσωπο της ρωσικής αντιπολίτευσης, τα πράγματα είναι αρκετά διφορούμενα. Όχι τόσο για τις συνθήκες δηλητηρίασης, μεταφοράς του στη Γερμανία και σύλληψής του κατά την επιστροφή του στη Ρωσία, όσο για τα ίδια του τα πολιτικά πιστεύω. Ο Ναβάλνι προέβη πρόσφατα σε ξενοφοβικά σχόλια, αναγκάζοντας ακόμη και τη Διεθνή Αμνηστία να τον αποσύρει από το καθεστώς του «κρατούμενου συνείδησης». Η Δύση άλλωστε δεν έδειξε την ίδια ευαισθησία για τον ακτιβιστή Τζούλιαν Ασάντζ, οι αποκαλύψεις του οποίου ήταν πολύ πιο επαναστατικές από τις κατηγορίες του Ναβάλνι για τους φίλους «ολιγάρχες» του Πούτιν...

Όσο για την Κίνα; Η καταστολή του κινήματος διαμαρτυρίας στο Χονγκ Κονγκ και η καταπίεση των Ουιγούρων, είναι όντως υπαρκτά ζητήματα. Η καταπίεση άλλωστε μειονοτήτων και η καταστολή διαδηλώσεων δεν αφορούν την Κίνα μόνο. Γνωστός ο συστημικός ρατσισμός στις ΗΠΑ, που έρχεται καθημερινά στην επικαιρότητα με νέες περιπτώσεις τύπου «Τζορτζ Φλόιντ», η βίαιη καταστολή των «Κίτρινων Γιλέκων» στη Γαλλία, ή τα πρόσφατα δείγματα γραφής στη χώρα μας, με πρόσχημα την πανδημία του κορονοϊού.

Πού ήταν άλλωστε η ευαισθησία ΗΠΑ και ΕΕ όταν οι αυτοκτονίες

στην κινεζική Foxconn το 2013 αναδείκνυαν τον «εργασιακό μεσαίωνα» στις κινεζικές επιχειρήσεις υπεργολάβους γνωστών δυτικών πολυεθνικών;

Η Κίνα έχει πάψει προ πολλού να αποτελεί μια χώρα μόνο φθηνού εργατικού δυναμικού και υπεργολαβίας για ξένες πολυεθνικές. Αναπτύσσεται τεχνολογικά διεκδικώντας μερίδιο από τους αμερικανικούς κολοσσούς της τεχνολογίας και απειλεί την αμερικανική οικονομική πρωτοκαθεδρία. Παράλληλα ενισχύει την στρατιωτική της παρουσία στην θάλασσα της Νότιας Κίνας, θέλοντας να ενδυναμώσει τον περιφερειακό της ρόλο.

Ήταν ο γκουρού της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης, Αμερικανός δημοσιογράφος Τόμας Φρίντμαν, που έγραφε στα τέλη του '90: «Το κρυφό χέρι της αγοράς ποτέ δεν θα δουλέψει χωρίς την κρυφή γροθιά – Τα Μακντόναλντς δεν μπορούν να ανθίσουν χωρίς την McDonnell Douglas, την κατασκευάστρια των F-15».

Η αποδυνάμωση της αμερικανικής ισχύος, οι αντιφάσεις μέσα στην ΕΕ και η ανερχόμενη -όχι μόνο οικονομικά, αλλά και γεωπολιτικά- δύναμη της Ρωσίας και της Κίνας, εντείνουν όλο και περισσότερο και κάνουν διαρκώς πιο επικίνδυνο τον διεθνή και περιφερειακό ανταγωνισμό, χωρίς καν το ιδεολογικό προκάλυμμα του «Ψυχρού Πολέμου».

Σε αντίθεση με εκείνη την εποχή, όταν μεγάλο τμήμα της αριστεράς υπερασπιζόταν τις κατακτήσεις του «υπαρκτού σοσιαλισμού», κλείνοντας τα μάτια στην καταπίεση, σήμερα δεν υπάρχει τίποτα το «σοσιαλιστικό» να υπερασπιστεί κανείς στη Ρωσία και την Κίνα, χωρίς βέβαια αυτό να σημαίνει πως πρέπει να παραβλέπεται η αυξανόμενη επιθετικότητα του αμερικανικού και γενικότερα του δυτικού ιμπεριαλισμού.

Πηγές:

<https://www.reuters.com/world/europe/austria-funnel-651000-covid-vaccine-doses-western-balkans-eu-2021-04-20/>

<https://www.reuters.com/world/europe/austria-funnel-651000-covid-vaccine-doses-western-balkans-eu-2021-04-20/>

<https://www.bbc.com/news/world-europe-56181084>

<https://www.theatlantic.com/international/archive/2013/07/is-a-aleksei-navalny-a-liberal-or-a-nationalist/278186/>

<https://www.theguardian.com/commentisfree/2019/jul/10/vladimir-putin-russia-rehabilitating-stalin-soviet-past>

<https://www.voanews.com/europe/putin-denounces-lenin-says-stalin-got-it-right>

<https://www.nytimes.com/1999/03/28/magazine/a-manifesto-for-the-fast-world.html>

Αναδημοσίευση από commune.org.gr